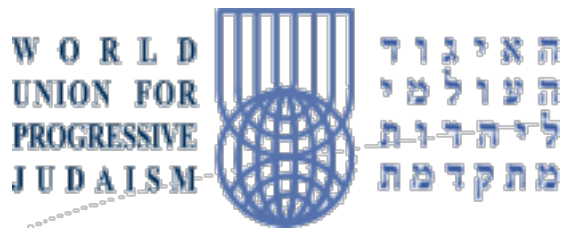

5771

Torah from Around the World

Sjabbat 11 juni 2011 / 9 siewan 5771
Sidra Behaälotcha, Bemidbar [Numeri] 8:1-12:16
Tanach blz. 282-292
Haftara: Zecharja 2:14-4:7
Tanach blz. 1215-1217

Commentaar door rabbijn Michael Dolgin
[Temple Sinai Congregation](#), Toronto, Canada

Vertaling: Frits Pront
Het Engelse origineel

Hoe kunnen wij een volk opstuwen in de vaart der volkeren? Ons volk ontleent zijn bekendheid aan het zwerven over de aardbodem. Wij zien Israël als ons emotioneel en geografisch centrum, maar in werkelijkheid zijn wij verspreid over het aardoppervlak. Hoewel wij een klein volk zijn, zijn wij onderling verdeeld. Wij sympathiseren met verschillende Joodse cultuuruitingen, een verscheidenheid aan religieuze filosofieën en uiteenlopende maatschappelijke gezichtspunten. Als progressieve beweging werken wij toe naar een wereld waarin het Joodse volk verenigd is door een gezamenlijke missie en niet naar een wereld waarin iedereen individueel het gemeenschappelijke doel probeert te bereiken. Hoe kunnen wij onze wereldwijde gemeenschap versterken en het Joodse volk proberen te overtuigen van de noodzaak van vooruitgang?

Onze traditie verwoordt dit met: מעשה אבות סמן לבנים *Maäsé awot siman labanim* – “de daden van onze voorouders zijn voor ons een vingerwijzing” (TB, Sota 34a). In de sidra van deze week leren wij hoe onze voorouders vooruitgang boekten gedurende de tijd in de woestijn. Ons volk was geografisch gezien een eenheid, maar het verwerklijken van één gemeenschappelijk doel schijnt men net zo moeilijk te hebben gevonden als het doelgericht zoeken naar iets lijkt te zijn in onze hedendaagse wijdverbreide, hoog-technische, draadloze moderne doolhof.

Hoofdstuk tien van Bemidbar beschrijft het ontwerp en gebruik van zilveren trompetten om het volk te waarschuwen wanneer de tenten moesten worden opgeslagen en wanneer men weer verder moest gaan. “Trompetten” klinkt als een vooruitgang ten opzichte van “sjofarot.” Het is gemakkelijker erop te blazen en zij geven een zuiverdere klank die heel ver draagt. Onze verklaarders herinneren ons eraan dat vooruitgang nieuwe verantwoordelijkheden schept. De sjofar is deel van onze natuurlijke door God geschapen wereld. Die bezit een eigen inherente heiligheid. Op trompetten wordt ter gelegenheid van veel alledaagse doeleinden geblazen en daarop mag alleen worden geblazen door de Kohaniem (Bemidbar 10:8). Als onze methodes gelijk zijn aan die bij elk ander volk of bij elk ander doel, is het absoluut noodzakelijk dat ons leiders de heiligheid, de *kedoesjavan* onze opdracht als volk duidelijk

aantonen. Het is niet genoeg om alleen maar tot *tikkoen olam* (het verbeteren van de wereld) en egalitarisme (algemene gelijkheid) en het zich toeleggen op Joods leren op te roepen. We moeten echt zichtbaar leven volgens onze waarden als we heiligheid binnen ons leven en onze gemeenschap een plaats willen geven.

Voor het handelen volgens onze waarden is moed nodig. De sidra herinnert ons eraan dat het gemakkelijk is om op safe te spelen en zowel fysiek als geestelijk niet in beweging te komen. De oproepen van de trompetten zijn symbolische signalen die ons herinneren aan de prijs die wij bereid moeten zijn te betalen om vooruitgang te boeken.

Als het volk zijn kampement opsloeg, bracht men alleen een gewone trompetstoot *tekia* ten gehore (Bemidbar 10:7). Deze eenvoudige, voldragen klank draagt een naam die in de kern van de zaak impliceert dat we gebonden zijn of stil staan. Eenvoud is nog niet zo gek als je bedenkt dat het moderne Joodse leven in Israël en in de diaspora al ingewikkeld genoeg is. Wij, progressieven, worden aangespoord te wachten op gemakkelijkere, veiligere tijden om onrechtvaardigheid en ongelijkheid aan de kaak te stellen. Onze geschiedenis leert ons, echter, dat de tijd hiervoor waarschijnlijk nooit rijp zal zijn. Onze toekomst eist van ons dat wij ons niet afwachtend opstellen.

Als wij vraagtekens zetten bij steeds herhaalde eis dat wij ons vooralsnog neerleggen bij de heersende situatie bij de *Kotel* (Westelijke Tempelmuur) of bij plaatselijk buurthuizen en elders zijn wij in feite *teroea* aan het blazen. Deze luid trillende klank werd ten gehore gebracht om aan te geven dat het volk weer op weg moest gaan. Deze oproep is, in tegenstelling tot *tekia* bestemd voor meer dan alleen het bijeenroepen van het volk en is dus eenduidig noch gemakkelijk. De groeipijnen die bij het voortbewegen horen worden טרדא דמצווה, *tirda de-mitswa* -een heilige verplichting- genoemd (*Sefer Peri Tsaddik, Behaälotcha* 1). Die toon dringt er bij ons op aan zowel in rustige als in moeilijkeren tijden te blijven handelen volgens onze principes.

Onze liefde voor het Jodendom en voor Israël eist van ons dat wij streven naar vooruitgang en diepgang. Wij moeten beslissen welk soort vingerwijzing onze handelingen aan komende generaties zullen geven.

Moge onze betrokkenheid onze waarden manifest maken en onze toekomstige leiders tot inspiratie zijn!